

saaledes, at vi ikke, i alt Fald paa det nærværende Standpunkt, og saaledes som Lovforslaget ligger for eller vil komme til, at ligge for med de foreslaaede Ændringer, tør tilraade dets Vedtagelse, og vi ville derfor ikke se os i Stand til at stemme for det — om vi end i Øjeblikket ikke se nogen Anledning til at modsætte os dets videre Fremme, da man jo ikke ved, hvilke Forandringer det kan undergaa paa senere Stadier.

J. C. Christensen: Allerede ved 1ste Behandling af dette Lovforslag sluttede jeg mig til dets Princip, og jeg gjorde det, fordi Landbruget efter mit Skøn i flere Aar i Forhold til andre Erhverv har svaret alfor store Skatter og Byrder, og endvidere har jeg gjort det, fordi Landbruget efter mit Skøn for Tiden er i Omstændigheder, som meget vel kunne forsvare, at man ved et Skridt som dette træder støttende til. Da nu den ærede Ordfører i Dag har udtalt sig ganske i samme Retning, saa finder jeg ingen Anledning til nærmere at dvæle derved, men skal dog med nogle Ord tillade mig at omtale den Stilling, som det Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, har taget. Som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, ere vi fra vor Side enige med Flertallet i en Indstilling til Tinget, og have kun paa et enkelt Punkt stillet et Ændringsforslag. Vi ere nemlig enige om at begrænse Lovens Virkninger til 1 Aar, idet vi gaa ud fra, at man kun for 1 Aar virkelig kan skonne over, hvilket Overflud man har at disponere over, og at man derfor ikke bør binde sig for mere end det Aar, over hvilket man har et Skøn. Vi ere ogsaa enige med Flertallet i, at Halvdelen af det Beløb, her er Tale om, skal fordeles blandt Kommunerne i Forhold til deres Udgifter til Allderdomsforsørgelsen og Fattigvæsenet. Derimod have vi, hvad Summen angaar, stillet et særligt Ændringsforslag, som udtryffeligt nævner en Sum af 2½ Million Kr. Nu har Mindretallet ved dette Forslag — som den ærede Ordfører ganske rigtig bemærkede — ganske vist mere formelt end reelt stilt sig fra Flertallet, idet jeg tror, at Flertallets Forslag ogsaa i Øjeblikket, som det er, vil andrage omtrent det samme Beløb; men jeg gaar ud fra, at i en saadan Lov vilde det være rigtigst udtryffeligt at nævne Beløbet, fordi man saa lettere kan tage et Skøn over, hvordan det kommer til at virke paa Statens Beholdning. Derfor anbefale tvært Ændringsforslag. Maa det være mig tilladt nu, da jeg har Ordet, at gøre et Par Bemærkninger. Den ærede sidste Taler nævnte, at

denne Foranstaltning kunde ikke afhjælpe Landbrugets Nød. Han sagde, at der var en Nødtilstand til Stede, det vilde han ikke benægte; om han end ikke saa saaledes derpaa, som vi fra vor Side, vilde han dog ikke benægte, at der var en saadan Nødtilstand til Stede, men den her foreslaaede Foranstaltning kunde ikke afhjælpe denne Nødtilstand. Jeg ved nu heller ikke af, at denne Foranstaltning bliver givet ud for at afhjælpe Nødtilstanden. Nødtilstanden, som er til Stede, begrunder saadan Foranstaltning, men vi paaftaa ikke, at denne Foranstaltning afhjælper den, dertil skal der ganske vist andre og større Kræftanstrengelser. Men naar det er Hovedsagen for vor Betragtning, at Landbruget i Forhold til de andre Erhverv har i en Række af Aar svaret for store Skatter, og at Landbruget som Erhverv for Tiden er daarlig stillet; naar dette er Hovedsagen, er det en Bisag, hvorledes man vil fordele det Bidrag, her er Tale om; om man ubeløkkende lader det gaa til Landbruget gennem Amtskommunerne eller lader noget af det gaa gennem Landkommunerne er en Bisag, saafremt man er enig om, at det er Landbruget, Pengene skulle gaa til. Her er meget rigtig ikke Tale om at afhjælpe en saadan Nødtilstand, men den vil heller ikke kunne afhjælpes ved Ablaas af endog 5 Millioner Kr. Forslaget vil ikke kunne afhjælpe Landbrugets Nødtilstand, men det vil dog derfor vel kunne begrundes ved den Nødtilstand, som findes, og dermed begrunde vi det netop ogsaa. Det forundrer mig, at det ærede Medlem kan komme med en saadan Paastand, som han kom med. Det ærede Medlem er jo dog ellers ivrigt nok til at staffe Embedsmænd Lønningstillæg, og han siger da ikke, at det er for at hjælpe dem fra Fattigvæsenet, altsaa ikke for at afhjælpe en Nødtilstand hos dem, men han begrunder Nødvendigheden deraf ved at sige, at deres Stilling er en saadan, at de kunne have Krav paa et saadant Tillæg. Jeg er ikke altid enig med det ærede Medlem deri; men naar jeg skal begrunde dette Tillæg til Amtsrepartitionsfondene eller til Soagnekommunefasjerne, gør jeg det med den samme Begrundelse, jeg gjorde før, og som jeg mener er fuld forsvaerlig. Endelig sagde det ærede Medlem om det Forslag, vi have stillet om de 2½ Millioner Kr.; at det endogsaa kunde føre til, at Staten kunde komme i den Situation, at den maatte laane Penge for at give dem til Kommunerne, ja endvidere, sagde det ærede Medlem, til, at den kunde blive nødt til at paalægge ny Skatte